

Zalecenia Ignacego Loyoli dla członków zakonu jezuitów, XVI w.

1. Na pierwszym miejscu i w sposób szczególny wiele pomoże nie ufać sobie, lecz wspaniałomyślnie w Bogu złożyć nadzieje i żywić gorące pragnienie osiągnięcia przedłożonego celu. [...]

8. Zarówno Towarzystwu w ogóle, jak i im samym wiele pomoże autorytet u wszystkich, zwłaszcza u księcia i u ludzi na wyższych stanowiskach. Do zdobycia tego autorytetu bardzo się przyczyni nie tyle powaga wewnętrzna, lecz także zewnętrzna, przejawiająca się w sposobie chodzenia, w gestach, w skromnym stroju, a zwłaszcza w roztropnych wypowiedziach i dojrzałych radach zarówno w rzeczach dotyczących działania, jak i sprawach doktrynalnych. [...]

10. Niech wszyscy dokładnie znają te sprawy, które w dziedzinie dogmatów są zazwyczaj sporne między katolikami i heretykami, zwłaszcza w tym czasie i [...] miejscu, gdzie [...] będą [...] z tymi osobami [...] mieć kontakty. W razie potrzeby niech przedstawią i udowodnią prawdę katolicką, niech zbiją błędy, a wątpiących i wahających się niech umocnią zarówno przez wykłady i kazania, jak i przez spowiedź i rozmowy.

Wiek XVI–XVIII w źródłach. Wybór tekstów źródłowych z propozycjami metodycznymi dla nauczycieli historii, studentów i uczniów, oprac. M. Sobańska-Bondaruk, S.B. Lenard, Warszawa: WN PWN, 1999, s. 134–135.

Praca z materiałem

1. Posiłkując się wiedzą pozazródłową, wyjaśnij kim był Ignacy Loyola.
2. Wymień cechy, jakimi się powinni odznaczać jezuici.
3. Określ stosunek jezuitów do protestantów.
4. Odpowiedz, która klasa społeczna była celem pracy jezuitów.
5. Czy wykształcenie było ważne dla jezuitów? Uzasadnij swoje zdanie.
6. Korzystając z wiedzy pozazródłowej, podaj rok powstania zakonu.